

[Petra Petersen.]

rede børn om sommeren skal på landet for at få sundhed og god kost, men samtidig tager man skolebespisningen fra dem og fordyrer deres brød og mælk, og så bekymrer man sig ikke om nød og fattigdom.

Vi ved, at forbruget af sæbe og vaskepulver er dalet på et år fra 8,8 kg pr. indbygger til 6,8 kg, og det siger lidt om vor hygiejne. Derfor er jeg lidt ængstelig, der er jo det med de kalkede grave, og man må endelig ikke glemme, at det, der udadtil ser så godt ud, ofte er dårligt indadtil. Hvis jeg blev medlem af udvalget — hvad jeg ikke bliver —, så ville jeg ønske, jeg kunne få oplysning om, hvordan en kostplan, der dækker vitamin- og kalorieindholdet, ville kunne lægges for en familie med to børn på arbejdsløshedsunderstøttelse. Det ville være interessant at se, om man virkelig for de 60 kr., en arbejdsløs mand får, kan lægge en kostplan, der indeholder de vitaminer og kalorier, som er nødvendige for en familie af den størrelse.

Lad vore dygtige kvinder få støtte til det videnskabelige arbejde i statens husholdningsråd, det er vigtigt, men lad os samtidig give befolkningen muligheder for at kunne udnytte resultaterne af dette arbejde, ellers har det ingen værdi.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg vil gerne bringe de ærede medlemmer en tak for den tilslutning, som er givet lovforslaget. Jeg må dog gøre en undtagelse for det ærede medlem hr. Gregersens vedkommende. Jeg vil derfor først gøre nogle enkelte bemærkninger til det ærede medlem. Jeg skal ikke ved denne lejlighed indlade mig på nogen lang diskussion, men jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at han må endelig ikke tro, at jeg føler mig dybt rystet ved hans citater fra 1932 om den konservative indstilling til statens husholdningsråd. Dengang fik vi statens husholdningsråd, nu har vi statens husholdningsråd. Gennem en lang årrække har det udøvet sit arbejde på en sådan måde, at resultaterne ikke, forekommer det mig, står helt i forhold til de bevillinger, der ofres, fordi arbejdet foregår under forhold, som ikke er sagligt forsvarlige, og derfor foretrækker jeg at gøre det godt, som i øjeblikket er dårligt, fremfor at blive ved med at ofre bevillinger på noget, som i

virkeligheden kun er en halv løsning af den sag, som vi sigtede efter at løse. Så det ærede medlem skal ikke være urolig og bekymret af hensyn til det konservative folkepartis stilling!

Det ærede medlem hr. Gregersen gjorde endvidere nogle bemærkninger om den kommende bygnings størrelse. Denne sag er endnu ikke endeligt afgjort. Den beror på forhandlinger mellem indenrigsministeriet og rådet. I denne forbindelse vil jeg gerne sige noget om bygningens placering; dermed svarer jeg en hel del af de ærede medlemmer. Principielt kunne jeg intet have at indvende imod, at statens husholdningsråd blev anbragt et hvilket som helst andet sted i landet end i København, men jeg har indtrykket af, at rådet selv i de år, der er gået siden 1948, bestandig har søgt en løsning i København.

Når det ærede medlem hr. Aage Fogh mener, at det er fast utroligt, at man ikke har fået den sag løst før, og når det ærede medlem fru Viola Nørløv siger, at det var rigtignok på høje tid, vil jeg gerne derom gøre den bemærkning, at fra indenrigsministeriets side — det gælder formentlig også min forgænger, i alt fald gælder det mig — har vi været villige til at forhandle om enhver mulighed, som rådet mødte med, og vi har gang på gang støttet rådet i forsøg på at erhverve en ejendom her i byen, som gennem ombygning kunne gøres tjenlig til rådets formål. Jeg har hele tiden haft det indtryk, at rådet ønskede, at virksomheden skulle ligge i København, men iøvrigt vil jeg til det ærede medlem hr. Aage Fogh om dette spørgsmål sige, at jeg kan ikke forstå, at han fra denne talerstol vil rette nogen kritik mod embedsmændenes holdning i spørgsmålet om, hvor statsinstitutioner skal placeres. Jeg mener, at det til enhver tid må være ministeren, en sådan kritik skal vendes imod. Det forekommer mig, at det ærede medlem har haft en eller anden bitter skuffelse, men selvfølgelig må ministeren have ansvaret, og at embedsmændene med saglige grunde giver deres minister råd med hensyn til, hvor institutionen vil være bedst placeret, bør ikke opfattes, som om embedsmændene ikke ønsker at forlade byen herinde, „hvor de har det godt“. Det forekommer mig, at det ærede medlem fører debatten ned på et punkt, hvor jeg ærligt talt ikke synes at den idyl, som